Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 437 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS**
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 oktober 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2025 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:
Naam: P., A. (..)
Nationaliteit: Italië
Geboortedatum: (..)1961
Geboorteplaats: Genk
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

<u>Reden van de beslissing</u>

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 29.12.2021 en verkreeg de E-kaart op 03.08.2022. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.
Sinds februari 2025 wordt Dienst Vreemdelingenzaken regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene op regelmatige basis financiële steun ontvangt van het OCMW.
Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.
Op 30.04.2025 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 14.05.2025 in kennis gesteld van deze beslissing en legde nadien volgende bewijsstukken voor: zijn geboorteakte, een kopie van zijn rijbewijs, stortingsbewijzen van het leefloon van februari t.e.m. april 2025 (949.64 euro/maand), stortingsbewijzen van de inkomensvervangende tegemoetkoming (385.69 euro/maand), een bewijs van aansluiting bij Solidaris en een attest van leefloon van november 2024 t.e.m. april 2025. Uit deze bewijsstukken bleek dat betrokkene een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid (Directie-generaal Personen met een Handicap) ontvangt. Dit wijst op gezondheidsproblemen of bepaalde beperkingen. Gezien er bij de herevaluatie van het dossier overeenkomstig art. 42bis §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 rekening moet gehouden worden met o.a. de gezondheidstoestand van betrokkene werd er op 09.09.2025 een bijkomende brief verstuurd om meer informatie op te vragen omtrent zijn gezondheid. In deze brief werd ook vermeld dat er ook nog andere bewijsstukken, die betrokkene nuttig en van belang achtte, mochten voorgelegd worden. Betrokkene legde nadien een aantal medische documenten voor en opnieuw zijn geboorteakte en rijbewijs.
Uit de voorgelegde bewijsstukken kunnen we afleiden dat we betrokkene nog steeds als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dienen te beschouwen.
Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art.40 §4, 1e lid, 2° van de wet 15.12.1980 en 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en het aantal personen ten laste).
De inkomensvervangende tegemoetkoming van betrokkene bedraagt slechts 385.69 euro per maand. Dit is niet voldoende om in de eigen bestaansmiddelen te kunnen voorzien en om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk hetgeen we ook kunnen zien in het dossier. Betrokkene ontvangt immers al sinds november 2024 leefloon. Eerst was dat een volledig leefloon als alleenstaande en later, wanneer hij recht had op de inkomstenvervangende tegemoetkoming, een aanvulling hierop. Betrokkene is heden voor het grootste deel van zijn bestaansmiddelen nog steeds ten laste van het sociale bijstandsstelsel.
We dienen hierbij op te merken dat betrokkene voor zijn levensonderhoud dus hoofdzakelijk afhankelijk is van het OCMW gezien het toegekende leefloon eens stuk hoger ligt dan de inkomensvervangende tegemoetkoming. Gezien de aanwezige medische informatie in het dossier werd er door DVZ advies gevraagd aan een arts-adviseur om zo rekening te kunnen houden met de medische situatie en het eventuele tijdelijke karakter van de medische problematiek en van de belasting van het sociale bijstandsstelsel. Alle documenten met betrekking tot de medische toestand werden ter beoordeling overgemaakt aan de art-adviseur van DVZ.
Uit het advies van de arts-adviseur van DVZ blijkt dat het gaat om een chronische situatie die een levenslange opvolging noodzaakt maar dat er geen tegenindicatie tot reizen om medische redenen is en dat de behandelingen en opvolging beschikbaar zijn in Italië. Gezien deze informatie kan er niet gesproken worden van een tijdelijk karakter van de medische toestand en de belasting van het sociale bijstandsstelsel.
Aangezien betrokkene al bijna een jaar leefloon ontvangt en er niet bewezen werd dat hij zijn financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandsstelsel zal kunnen afbouwen, dienen we te stellen dat de belasting van het sociale bijstandsstelsel niet van beperkte duur is en dat betrokkene bijgevolg een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Er is geen enkel toekomstperspectief met betrekking tot de afbouw/stopzetting van het aanvullend leefloon, de tewerkstellingskansen en/of eigen bestaansmiddelen.
Er kan bijgevolg niet besloten worden dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980). Het verblijfsrecht kan dan ook niet worden behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.
Bij de beslissing werd rekening gehouden met de bepalingen van art. 42bis §1, 2e en/of 3e lid van de wet van 15.12.1980).

Er werd niet aangetoond en er blijkt ook niet uit het dossier dat de sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat hij het verblijfsrecht mag behouden.
De economische situatie is ook geen reden om het verblijfsrecht te kunnen behouden, zoals hierboven reeds vermeld. Betrokkene ontvangt een uitkering maar moet voor het grootste deel van zijn bestaansmiddelen al geruime tijd beroep doen op het sociale bijstandsstelsel.
Ook het feit dat betrokkene hier geboren is, doet geen afbreuk aan het feit dat hij, als Italiaans onderdaan, aan de voorwaarden voor verblijf moet voldoen en dat is niet het geval gezien hij ten laste is van het sociale bijstandsstelsel.
De medische toestand van betrokkene vormt ook geen reden om het verblijfsrecht te kunnen behouden op basis van humanitaire elementen. Uit het advies van de arts-adviseur van DVZ, gebaseerd op alle voorgelegde bewijsstukken in het kader van de gezondheidstoestand, blijkt dat er geen medische onmogelijkheid tot reizen is en dat medische behandeling en opvolging niet noodzakelijk in België moet voorzien worden maar dat deze eveneens voorhanden zijn in het land van herkomst. Nergens uit het dossier of uit het advies van de arts-adviseur van DVZ blijkt dat zijn huidige gezondheidssituatie dermate ernstig is dat het een behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigt.
De leeftijd van betrokkene staat hem ook niet in de weg om terug te keren naar het land van herkomst of een ander EU-land waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.
Betrokkene is alleenstaande maar heeft wel meerderjarige kinderen. Zij wonen echter elders, staan op eigen benen en hebben een eigen leven opgebouwd. Het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene hoeft geen invloed te hebben op deze relaties.
Er wordt ook geen bevel om het grondgebied te verlaten gegeven en betrokkene kan zich ten alle tijde in regel stellen met de wetgeving aangaande het vreemdelingenrecht in een door hem gekozen statuut, mits hij natuurlijk aantoont te voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in de wet van 15.12.1980 en het KB van 08.10.1981 en hij niet meer afhankelijk is van het sociale bijstandsstelsel.
Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht evenmin behouden op basis van humanitaire elementen (overeenkomstig 42 bis §1 – wet 15.12.1980).
Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, zet verzoekende partij het volgende uiteen in het verzoekschrift:

"Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991

1. In feite
Verzoeker diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 29.12.2021 en verkreeg de E-kaart op 03.08.2022. Evenwel heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.
Daar verzoeker zich hierin geenszins kan vinden, wenst verzoeker hiertegen beroep in te dienen.
2. In rechte
Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beslissing genomen tot
weigering van verblijf van meer dan drie maanden.
De Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt in de bestreden beslissing:
"(..)."
De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) steunt hoofdzakelijk op het feit dat verzoeker deels afhankelijk is van het sociale bijstandsstelsel. Dit uitgangspunt is echter te eenzijdig en houdt geen rekening met de volledige context. Verzoeker ontvangt sinds november 2024 leefloon, maar dit moet worden beschouwd als een tijdelijke aanvullende maatregel gezien zijn leeftijd en gezondheidstoestand. Hij zal vanaf januari 2027 pensioen ontvangen. Het leefloon weerspiegelt niet een structurele afhankelijkheid, maar een tijdelijke ondersteuning die voortvloeit uit medische beperkingen. De beoordeling van voldoende bestaansmiddelen moet, conform artikel 40 §4, 1e lid, 2° van de Vreemdelingenwet, rekening houden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, de aard en regelmaat van de inkomsten, en het aantal personen ten laste. DVZ heeft deze factoren niet correct of volledig meegenomen. DVZ heeft deze elementen onvoldoende afgewogen en uitsluitend gefocust op de aanwezigheid van het leefloon als indicatie van ontoereikendheid van bestaansmiddelen.
De medische documenten, alsmede het advies van de arts-adviseur van DVZ, bevestigen dat verzoeker een chronische gezondheidsproblematiek heeft die levenslange opvolging vereist. Hoewel DVZ stelt dat reizen naar Italië medisch mogelijk is en behandelingen daar beschikbaar zijn, wordt onvoldoende rekening gehouden met de humanitaire impact. De langdurige afhankelijkheid van medische opvolging en de

bijkomende kwetsbaarheid van verzoeker maken een terugkeer naar Italië problematisch en onevenredig belastend, gezien zijn leeftijd en gezondheidstoestand.
Artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet biedt expliciet de mogelijkheid verblijfsrecht te behouden op humanitaire gronden. Het oordeel van DVZ dat er geen medische noodzaak tot verblijf in België bestaat, is te beperkt geïnterpreteerd en houdt geen rekening met de omvang en duur van de zorgbehoefte.
De behandelingen in Italië houden niet in dat verzoeker zonder schade aan zijn gezondheid kan terugkeren, omdat de continuïteit, toegankelijkheid en praktische uitvoerbaarheid van zorg in België beter gewaarborgd zijn.
Daarnaast dient gesteld te worden dat verzoeker geboren is in België en hier een sociaal netwerk heeft opgebouwd. Hij heeft meerderjarige kinderen die hun leven in België hebben opgebouwd. Deze integratie en familiale banden zijn zwaarwegende factoren.
Verzoeker verwijst naar Europese rechtspraak, HvJ EU, zaak C-578/08. Er wordt bevestigt dat langdurige aanwezigheid, sociale en familiale banden relevant zijn voor proportionaliteit bij beëindiging van verblijfsrechten.
DVZ heeft onvoldoende aandacht besteed aan deze sociale en culturele integratie, terwijl dit een belangrijke basis vormt voor humanitaire overwegingen en beoordeling van disproportionele gevolgen.
Het beëindigen van het verblijf zou leiden tot aanzienlijke verstoring van sociale en familiale banden, wat disproportioneel is.
DVZ heeft geoordeeld dat verzoeker geen voldoende bestaansmiddelen heeft omdat hij deels afhankelijk is van leefloon en inkomensvervangende tegemoetkoming. Dit is echter een eenzijdige benadering. Verzoeker heeft een duidelijk toekomstperspectief. In januari 2027 zal hij pensioen ontvangen, waarmee hij zelfstandig in zijn bestaansmiddelen kan voorzien. Ook is er een gerechtelijk procedure lopende tegen de vermindering van de inkomensvervangende tegemoetkoming. Dit kan zijn financiële situatie positief beïnvloeden.
De tijdelijke afhankelijkheid van sociale bijstand is dus geen structurele of blijvende ontoereikendheid van bestaansmiddelen.
Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.
Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.
De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.
Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.
Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.
De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.
De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.
Dat het middel bijgevolg ernstig is. ”

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij de schending van artikel 40*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aanvoert, zij geheel nalaat te duiden op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel, dat van toepassing is op Belgen en hun familieleden, schendt. Verzoekende partij, die het verblijfsrecht verkregen heeft als Unieburger die beschikt over voldoende bestaansmiddelen en wiens verblijfsrecht via de bestreden beslissing wordt beëindigd omdat zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden, maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet *in casu* dienstig kan worden aangevoerd. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40, § 4, en 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij het verblijfsrecht verwierf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, maar de situatie totaal gewijzigd is, nu verzoekende partij zich ondanks haar inkomensvervangende tegemoetkoming hoofdzakelijk dient te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te voorzien en zij daarenboven een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel vormt nu zij al sinds november 2024 een aanvullend leefloon ontvangt en blijkens het medisch advies van de arts-adviseur haar medische situatie van die aard is dat er niet gesproken kan worden van een tijdelijke medische ongeschiktheid en derhalve tijdelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel. Daarnaast motiveert de verwerende partij nog over de elementen bepaald in artikel 42*bis*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en over de door de verzoekende partijen bijgebrachte stukken in dit verband.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 40 en 42*bis* van de Vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 42*bis*, § 1, van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.
Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.
Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst."

Artikel 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"*§ 4.*
Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;
3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een

gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.
De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

2.8. Zoals uit samenlezing van de artikelen 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid *juncto* 42*bis*, §1, van de Vreemdelingenwet blijkt, kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van een Unieburger die als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht verkreeg en waarvan blijkt dat hij *"onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk".* Verder wordt bepaald dat, om te beoordelen of de Unieburger dergelijke onredelijke belasting vormt, het bestuur rekening houdt met het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden, de duur van het verblijf in het Rijk, de persoonlijke situatie en het bedrag van de aan de Unieburger uitgekeerde steun.

2.9. Lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij voormelde bepalingen in acht genomen heeft. Nazicht van het administratief dossier leert inderdaad, en verzoekende partij betwist ook niet, dat zij al sinds november 2024 voor haar bestaansmiddelen hoofdzakelijk afhankelijk is van een leefloon nu haar inkomensvervangende tegemoetkoming van 385,69 euro/maand beduidend lager ligt dan het aanvullend leefloon dat zij ontvangt. Verder is de verwerende partij nagegaan of de afhankelijkheid van het leefloon een tijdelijk karakter kent, hetgeen niet het geval is gelet op de bevindingen van de arts-adviseur. Verzoekende partij betwist ook niet dat haar medische situatie die maakt dat zij zich hoofdzakelijk moet wenden tot het sociale bijstandsstelsel niet van tijdelijke aard is. Zij houdt wel voor dat zij vanaf januari 2027 een pensioen zal ontvangen waardoor er geen sprake is van een *'structurele afhankelijkheid"* maar slechts van een *"tijdelijke ondersteuning die voortvloeit uit medische beperkingen"* maar zij slaagt er met dergelijk betoog niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij al sinds november 2024 hoofdzakelijk afhankelijk is van een leefloon hetgeen al een aanzienlijke periode is op het moment van het treffen van de bestreden beslissing, toont zij met dergelijk betoog geenszins aan dat zij wel degelijk vanaf januari 2027 een pensioen zal ontvangen, laat staan dat, voor zover zij een ouderdomspensioen zal genieten, het toegekende bedrag afdoende zal zijn om te voorkomen dat zij nog steeds op onredelijke wijze beroep zal moeten doen op sociale bijstand, met name een inkomensgarantie voor ouderen. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskenning van bepaalde relevante gegevens tot de vaststelling is gekomen dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel en dat uit de gegevens zoals die voorliggen op het moment van de bestreden beslissing niet blijkt dat dergelijke belasting een tijdelijk karakter kent. Ook haar evenzeer bloot betoog dat er een gerechtelijke procedure lopende is tegen de vermindering van de inkomensvervangende tegemoetkoming laat niet toe afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Niets verhindert de verzoekende partij verder, zo zij in de toekomst toch opnieuw voldoet aan de voorwaarden inzake de bestaansmiddelen, opnieuw een aanvraag tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in te dienen.

Verzoekende partij houdt verder wel voor dat haar langdurige afhankelijkheid van medische opvolging en haar bijkomende kwetsbaarheid maken dat een terugkeer naar Italië problematisch en onevenredig belastend is, gezien haar leeftijd en gezondheidstoestand, maar zij brengt geen enkel objectief gegeven aan waaruit kan blijken dat de bevindingen van de arts-adviseur in het advies van 2 oktober 2025, met name dat haar medische problematiek haar niet verhindert te reizen per vliegtuig en dat alle noodzakelijke medicamenteuze behandeling en specialistische opvolging ook te verkrijgen is in Italië, verkeerd of kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij toont geenszins aan dat, omdat zij een zestiger is en zij een medische problematiek vertoont, het disproportioneel is van haar te verwachten dat zij zich begeeft naar Italië alwaar zij evenzeer terecht kan voor medische behandeling en opvolging. Haar subjectieve overtuiging dat de medische zorg in België kwalitatief beter is, doet daaraan geen afbreuk. Zij toont op geen enkele concrete wijze aan dat de medische zorg die zij in Italië kan verkrijgen niet adequaat is. Evenmin toont zij op concrete wijze aan dat zij als Italiaanse onderdaan aldaar geen toegang zal hebben tot de door haar benodigde medische zorg.

Met haar betoog dat zij in België is opgegroeid en hier een sociaal netwerk heeft opgebouwd, gaat verzoekende partij eraan voorbij dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op haar dertigste (1991) vertrokken is uit België en na een verblijf in Amerika pas *medio* 2021 teruggekeerd is naar België met de vraag zich opnieuw in te schrijven. Verder heeft verzoekende partij geen stukken voorgelegd aan het bestuur waaruit kan blijken dat zij sinds haar terugkeer naar België een dusdanig sociale en culturele integratie in

België heeft gekend waardoor de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn. Daarnaast heeft de verwerende partij evenzeer rekening gehouden met de aanwezigheid van volwassen kinderen van verzoekende partij in België, doch op goede gronden geoordeeld dat de bestreden beslissing geen invloed heeft op de relatie met haar volwassen kinderen nu deze kinderen elders wonen en zij op eigen benen staan. Nu de relatie met haar volwassen kinderen van niet meer doet getuigen dan normale affectieve banden die volwassen kinderen en ouders met elkaar onderhouden, maakt verzoekende partij niet aannemelijk waarom zij dergelijke banden niet verder zou kunnen onderhouden vanuit Italië via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan elkaar.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarde inzake bestaansmiddelen en zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel nu zij hoofdzakelijk afhankelijk is van een leefloon, deze afhankelijkheid ook niet als tijdelijk kan beschouwd worden en dat er verder geen elementen met betrekking tot de duur van het verblijf in België, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie, economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk zijn die verhinderen dat het verblijfsrecht beëindigd wordt.

2.10. Nu het betoog van verzoekende partij niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken, toont de verzoekende partij geen schending aan van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 8 EVRM.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER